

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia XII. Magdalena dubitat, an lacrymis, an myrrhâ vngat Christvm
sepultum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

Non illi liquidos indulget Nais amores;
 Vritur immiti flos tener ille gelu.
 Attamen hoc quoties ducis suspiria prato,
 O quoties inhias mellis auara fauum!
 Vel saltem modicum rorem libasse vel auram
 Hac violâ, ô quanti præmia mellis habet!
 Opto quidem, roseo lege pabula blanda labello.
 Sed quid? Iesseides flos nisi sicca cinis;
 Attamen vsque super volitat tua cura sepulcro,
 Haud secus ac vernis pasta melissa rosis.
 Mel quid adhuc inhias apis? ô malè prouida
 Amoris,
 Ocyùs hinc rapido mæsta facesse gradu.
 Hic quod agas nihil est primæuo in frigore leti;
 Spes vbi nulla faui est, fel necis ægra bibes.

ELEGIA XII.

MAGDALENA dubitat, an lacrymis,
 an myrrhâ ungat CHRISTVM se-
 pultum.

VT nouus aurato Titan incanduit ostro,
 Lataque purpureo sidere fulsit Eos;
 Magdalin vrget Amor, stimulis Amor acribus
 vrit,
 Nec languere diu passus, in arua rapit.
 Sicut erat (& erat plenis onerata alabastris)
 Currit, & albentes turbida lustrat agros. (est.
 Quò ruat, inquis? marmor breue meta labori
 Hic spes, hic cupidæ præda relicta spei est.
 Vt ventum propiùs necis ad ferale theatrum,
 Constitit; incertus pes sed vt vnda labat.

Huc

Huc alternus & huc animum rapit æstus, & altis
Vndantem curis dissona vota trahunt.

Quo de fonte sacrae libabit dona fauilla?

An myrrhã, an lacrymas, munera prima feret?

Et myrrhã & lacrymas geminã dic fundat acerrã:

Vna duplo (nescis?) hinc calet ara sacro.

Hinc homo cui leto crux surpuit improba vitam,

Et iacet hinc leti nescia vita Deus.

Cerne, pios sitiunt tor hiantia vulnera rores.

Si lubet inferias soluere, solue croco.

En myrrham (qui mortis honos) nardumque
sepulto

Impluis, Arabico munera lecta solo.

Nolo crocum myrrhamque, pio sine rore doloris;

Et sine fruge croci, nolo doloris aquas.

Cinnama quid surdum spirat, inodoraque; myrrha

Exspirat, socias ni dolor addat aquas.

Nam fastidit Amor costumque, rosamque, cro-
cumque,

Ni liquor iste fluat, qui sit Amoris odor.

Ille tuis oculis tepidas exsudat in vndas;

Nullus enim mæsto gratior imbre vapor.

Funde licet lacrymas; lacrymae mera nardus
Amoris;

Et pia myrrha nouã tinxerit arte Deum.

Quippe genis quas mæror aquas irrorat amarus,

Mortis amans myrrhã diuite vertit Amor;

Balsameosque meris lymphis distillat odores,

Quæ calet artifici Dædala flamma foco.

Quid vetat, & lacrymas, queis tingis & vngis

I E S U M,

Myrtheus vnguento vertat olente dolor?

E L E.